

Lisbeth Pahnke

Britta och Silver på ridläger

SAGA

EGMONT

Lisbeth Pahnke

Britta och Silver på ridläger

 SAGA
EGMONT

Lisbeth Pahnke

BRITTA OCH SILVER PÅ
RIDLÄGER

SAGA EGMONT

Britta och Silver på ridläger

Copyright © 1975, 2018 Lisbeth Pahnke och Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711520673

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

Fälttävlan – jag?

”Aldrig i livet!” sa jag och vände ett skrattande ansikte mot Lasse, som satt betydligt högre än jag, i sadeln på sitt mäktiga halvblod Cayenne. Själv red jag Silver, min härliga lilla welshponny, en och trettiosju hög och precis lagom för mig. Vi skrittade på långa tyglar genom skogen.

”Den där älgen!” retades jag och lät blicken glida över Cayennes fuxfärgade hårrem, som var kort och glansig nu på sommaren. Snygg var han förstås, om man tyckte om den där rejäla typen av halvblod, men inte var han min drömhäst precis! Jag gillade små livliga rackare med lite gnista i, kvicka och ivriga – som Silver ...

”Jamen jag vill att du ska göra det”, sa Lasse bestämt. ”Annars måste jag släppa honom på bete hela sommaren, och han kommer att vara i dålig form till våra hösttävlingar.”

Jag skakade på huvudet och ville inte ta Lasse på allvar.

”Nog för att jag tycker att det är roligt att rida honom nån gång då och då, men därifrån till att tävla – och *fälttävlan* dessutom! – du är inte klok!”

”Han är i bra kondition nu”, sa Lasse och gav Cayennes långa kraftiga hals ett par rediga klappar. ”Och du har över en månad på dig att träna. En ridlärare måste kunna rida

alla slags hästar, eller hur? Du borde vara glad åt en sån här chans. Du måste utveckla dig, förstår du väl!”

Lasse log sitt mest retsamma leende och jag fnös.

”Det är säkert väldigt utvecklande att komma in på dressyrbanan med den här och skämma ut sig!” sa jag ironiskt. ”Du vet att jag inte ens kan göra en ordentlig halt utan att han slänger upp huvudet och slår sig fri från tyglarna. Och den korta galoppen! Den är kort en halv långsida ungefär, sen går det fortare och fortare och så börjar han gena i hörnen. Dessutom”, klagade jag, ”är den här hästen minst sju meter för lång för mig.”

”Äh Britta, lägg av med att gnälla nu”, sa Lasse otåligt. ”Det är ju bara en Lätt B. Jag skulle rida honom själv, om det inte var för det här sommarjobbet jag har fått i Uppsala. Det är rätt bra betalt och jag har inte råd att gå och skrota här hela sommaren.”

”Jag har semester”, sa jag tjurigt. ”Ridskolan är stängd och ponnyerna och hästarna går i hagarna och har det bra. Jag hade tänkt ägna sommaren åt att gå skogs promenader med Skuffen och ligga och sola mig utanför stugan och fara och bada och sånt ...”

Lasse såg roat på mig.

”Latmask”, sa han bara. ”Försök inte! Det är bara nyttigt för dig att rida en annan häst än Silver nån gång.”

Och som om saken redan var avgjord tog Lasse tyglarna och sa: ”Kom så rör vi på dom lite!”

Cayenne travade iväg på den mjuka sviktande barrstigen och jag tittade med bävan på hans sjumilasteg, medan jag lät Silver pinna på bäst han kunde bakom. Cayenne var verkligen enorm jämfört med lilla Silver, och jag tänkte lite dystert att Lasse hade alldeles rätt, förstås. Att få en sån chans! Att få träna hela sommaren och sedan rida fälttävlan

på en trygg och säker häst som Cayenne – det var bara nyttigt för mig och jag skulle lära mig *massor*. Det var bara det att jag skulle känna mig som en myra på en elefant, och det var inte riktigt så jag hade tänkt mig sommarlovet ...

Fälttävlan, tänkte jag och smakade liksom på ordet. Där fanns allting, dressyr, terrängritt, banhoppning ...

Fälttävlan, det var något i själva ordklängen som fick mig att rysa av välbehag och spänning. Fälttävlan, det var ett laddat ord, ett spännande ord – man tänkte på Petrus Kastenman och Illuster och Ryttarolympiaden i Stockholm eller Jan Jönsson och Sarajevo. Fälttävlan betydde tuffa tag och mod och framåtanda och bara tanken på att Cayenne och jag ... Det var ju så att man kunde skratta ihjäl sig.

”Lasse!” ropade jag vädjande och gjorde ett sista försök att slippa undan. ”Finns det ingen klass för ponnyer på den här fälttävlan?”

”Jodå!” ropade Lasse tillbaka och log brett. ”En Lätt C, men det är tji för dig, för man får inte vara över arton. Fast du kan ju alltid sätta upp nån bra tjej på Silver, om du vill att han ska vara med!”

Stigen blev bredare nu och sandigare, och Lasse ställde sig upp i stigbyglarna och lät Cayenne galoppa. Silver tänkte till på en gång, innan jag ens hann tänka galopp, och for iväg efter. För en stund glömde jag vad vi nyss pratat om och njöt av ritten. Så mjuk och härlig han var, min Silver! Cayenne galopperade lugnt och långsamt, och jag blev snart tvungen att hålla in Silver ganska ordentligt för att inte komma för nära bakom.

Jag önskade att vi hade haft några mysiga terränghinder att hoppa över där på den fina sandstigen, men det hade vi inte, för varje gång vi byggde upp hinder i skogen kom killarna som åkte moped där och rev ner dem för oss.

Efter en stund saktade vi av och skrittade resten av vägen tillbaka till ridskolan. Jag drog ett djupt andetag och sa med döden i hjärtat:

"Jag gör väl det då."

"Gör vadå?"

"Rider Cayenne åt dig i den där tävlingen ..."

"Fint", sa Lasse, "det trodde jag väl också. Du kan rida lite skolridning i paddocken nu på en gång, så tittar vi på propositionerna sedan. Jag har dom i fickan."

"Men kom ihåg vem det var som hittade på det!" varnade jag och tänkte att hjälp vad är det jag ger mig in på - och åh, om det bara varit Silver istället ...

Vi skrittade över ängarna och kom fram till ridskolan, som låg underligt tyst och övergiven i sommarvärmén. Några flickor låg och solade sig i gräset framför klubbhuset och ett par russ i ponnyhagen gnäggade lågmält åt oss. I den stora hagen svischade fullbloden sömnigt med svansarna och blinkade bort några envisa flugor. Nordsvensken Kurre vilade ett bakben och såg ut som om han hade fallit i djup sömn, och fjordingen hade lagt sig ner i skuggan under ett träd. Allt var så stilla att det nästan var överkligt, det var en sån där dallrande het högsommardag, och alla förnuftiga människor hade farit och badat.

"Jag ska bara släppa Silver i hagen", sa jag till Lasse och började lossa sadelgjorden. Silver hade mörka svettfläckar under sadeln och han var fuktig bakom öronen under nackstycket. Tränset kliade och han stångade kärvänligt upp mig mot staketet och började gnugga huvudet upp och ner, en tämligen hårdhänt behandling som jag skrattande försökte värja mig emot.

"Sluta, lill-gubben, kom går vi in i hagen istället, jag ska ta av dig tränset så att du får rulla dig ..."

Han tog bara tre steg in i hagen innan han stöp ner på knäna, stönade av välbehag och vräkte sig omkull på den dammigaste fläcken i hela inhägnaden. Sedan gnuggade han sig riktigt vällustigt på ryggen med alla fyra benen sprattlande i luften, reste sig makligt upp och skakade av sig ett brunt dammoln innan han med en ny suck sjönk ner på den andra sidan.

"Åh Silver, du är för hemsk!" smågrälade jag och tänkte på vilket jobb det skulle bli att få honom ren igen. Han hade med åren blivit alldeles vit, och det hade sina sidor!

Jag stod kvar en stund och såg hur Silver målmedvetet vandrade bort till vattenkaret och drack sig otörstig i långa tysta klunkar. Hans små välformade öron vippade taktmässigt framåt och bakåt när han drack, ända tills han höjde sitt huvud och tankfullt tuggade på den sista klunken så att vattnet rann och droppade från hans läppar. Därefter började han lugnt att beta helt nära den klumpiga Sessan, som kommit fram från skuggan under träden för att få vara i hans sällskap.

Lasse och Cayenne väntade på mig vid paddocken och jag tog tränset och den lilla Passiersadeln i famnen och traskade långsamt iväg dit.

"Kan du dressyrprogrammet?" frågade Lasse.

"Lätt B:2? Jadå, men om du inbillar dig att jag tänker rida igenom hela programmet i den här värmen så tror du fel! Jag ska bara känna på honom lite."

"Vi får väl se", sa Lasse och försökte låta hotfull.

"Förresten kan jag inte rida i din stora sadel", muttrade jag. "Jag bara glider hit och dit."

"Ta Silvers då."

"Det är ingen dressyrsadel."

"Men den duger när du rider dressyr med Silver."

"Det är en helt annan sak", sa jag och blev röd. "Silver ..."

"Upp med dig nu!"

Cayenne var betslad med ett vanligt träns och hade ett tjockt kronbett i munnen, ett rejält bett som Lasse köpt på försvarets överskottslager för en tia, han hade en engelsk nosgrimma, pannremmen var av läder i samma nyans som resten av huvudlaget och tyglarna var behagliga bruna tygtyglar. Allt kunde ha varit ganska trevligt, för Lasses Cayenne var en bussig häst, som gjorde det man begärde av honom utan att ha några dumheter för sig. Särskilt hög var han egentligen inte, så där 162 cm och det är ganska normalt för ett svenskt halvblod, men halsen var lång, ryggen var lång och det kändes litegrann som om frambenen inte visste vad bakbenen hade för sig. Framtung och stötig kändes han också (fast han inte såg sån ut, när Lasse red honom), och det var en pina att sitta ner i trav.

Detta blir min död! tänkte jag och bet ihop tänderna. Lasse körde obarmhärtigt med mig.

"Du använder ju inte skänklarna!" dundrade han.

"Gör inte *jag*?" muttrade jag sammanbitet.

"Bättre tempo!"

(Och jag som just började tycka att den korta traven kändes någorlunda uthärdlig ...)

"Visa upp en ökning på diagonalen nu!"

Cayenne stövlade iväg med sina långa kliv och jag skakade nästan sönder och sedan försökte jag mig på ett slags halvhalt och fattade galopp i hopp om att det skulle vara bättre, men han hängde tungt på bettet och efter ett varv på fyrkantspåret föll han ohjälpligt isär, och jag kände det som om jag hade hundra kilo i varjetygel.

Aldrig nånsin hade jag behövt kämpa och slita så med Silver, som var liten och lätt i kroppen och "bar sig" med ett slags naturlig balans. Det hela var mycket nedslående och jag bestämde mig på stunden för att det här var något som jag *måste* klara av. Åtminstone så pass halvskapligt att jag kunde genomföra tävlingen, även om jag inbillade mig att det endast var en tvåmeters ryttare med skänklar av järn som skulle kunna få den här hästen att trampa under sig med bakbenen och röra sig i rätt form.

Ändå fanns det ögonblick mitt i bedrövelsen då jag fick en aning om hur det skulle kunna vara, när det var som bäst. Ögonblick då Cayenne upphörde att hänga tungt på bettet och travade spänstigt några få steg, så att jag liksom gungade fram istället för att stöta och studsa så förskräckligt, och då kunde Lasse utropa:

"Nu går han bra, Britta!"

Till sist tyckte Lasse att vi hade fått nog, och jag fick sakta av och skritta på långa tyglar. Vi pustade ut både Cayenne och jag, och jag strök honom med handen över den långa halsen.

"Nu är jag knäckt och slut, förbi och hungrig", sa jag till Lasse och gled ner på marken med skakiga ben, "och om du vill att jag ska överleva den här dan så får du komma med in och hjälpa mig göra iordning lite mat."

"Ja, kom så går vi in och tittar på propositionerna till tävlingen", sa Lasse. "Jag ska bara ta hand om hästen först."